

Bốn Bảy Năm Nhớ Về Đà Lạt

Những bạn tôi thân Đà Lạt, hỏi thăm, nay chẳng ai còn! Tất cả đều sống mỗi mòn. Tất cả đều về Thiên Cổ...

Đà Lạt thường đời bãi mộ, Nghĩa địa ngày xưa cấm chôn. Cái mới cũng không để luôn. Cuộc đời tang thương là vậy?

Chắc chắn tôi về không thấy...cà ngôi nhà cũ của tôi. Tôi xa, coi như chết rồi. Mấy mươi năm trời phiêu giạt...

Mấy mươi năm còn bài hát Tình Xa Tình Xa Tình Xa...Đà Lạt nổi tiếng Xứ Hoa. Đà Lạt mưa là muốn khóc!

Đà Lạt vẫn còn nhiều dốc. Dốc không xe chạy: Nhà Làng, bây giờ nghe nói thên thang, vẫn chỉ có người đi bộ...

Những quán bụi đều xếp xó, người ta ăn uống nhà hàng. Con dốc Nhà Làng giữa phố, chẳng ai tìm hiểu làm chi!

Con suối rất dơ, Cam Ly, chảy tới Cam Ly thành thác...chẳng qua cũng là trôi giạt bao nhiêu cái bước chân người...

Ở Los, tôi ngó mây trôi, tôi nghĩ ít nhiều Đà Lạt. Hôm nay lạnh, buồn, man mát...Thành phố của tôi đang đây...

Trong sương mù và trong mây...có cả những cây thông nữa, trái thông chùm chùm thương nhớ, lá thông xanh mãi xanh hoài...

Thành phố của tôi bay bay trong bài thơ tôi buổi sáng. Mở đầu, tôi nhắc bè bạn, Thân bài, kết luận...bơ vơ!

Trần Vấn Lệ